

De walviskampanje duurde van 12 december '63 tot 7 april '64 en was gekenmerkt door een geringe daling van hetgeen men noemt «de vangstinspanning»; Groot-Brittannië had zich teruggetrokken, en enkel Japan, Rusland, Noorwegen en Nederland stuurden expeditie naar de zuidelijke wateren. Volgens de voorlopige statistieken welke uitgegeven werden door het «Internationaal Statistiekbureau voor de Walvisvangst» en de gegevens welke regelmatig per radio werden doorgegeven vanaf de visgronden, zou de totale produktie zowat 14.000 stuks bedragen hebben.

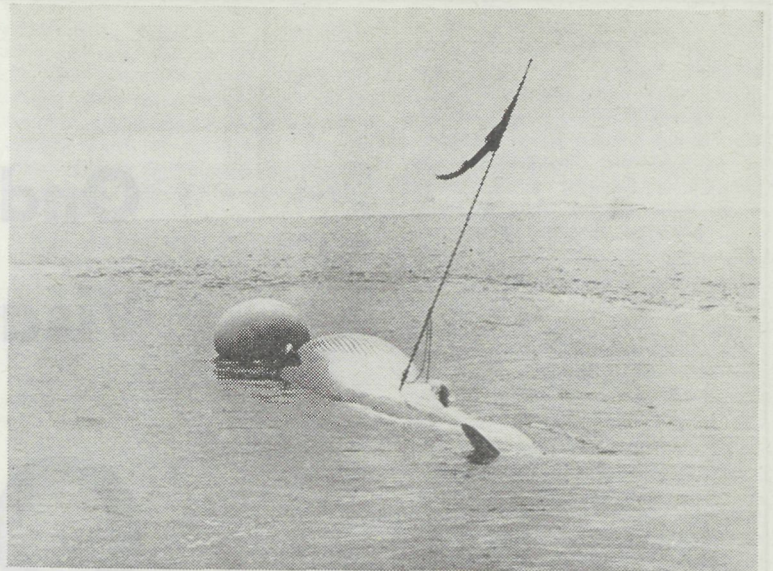
Dit cijfer stemt wonderwel overeen met de vooruitzichten van de geleerden. Steeds volgens de vernoemde statistiekendiensten, zouden er in het totaal 8.413 blauwe walvissen gevangen zijn in de zuidpoolwateren, hetgeen in andere termen betekent dat dit cijfer nog merkkelijk onder het door de kommissie aanvaarde contingent van 10.000 stuks ligt. Niettemin werden de cijfers welke door geleerden opgegeven werden met het oog op een optimaal en constant rendement, merkkelijk overschreden, in verhouding met de huidige reserves.

Niettegenstaande de vermindering van een derde in vergelijking met de voorgaande kampanje, heeft het contingent niet de gewenste beperkende invloed gehad op de vangsten.

NOG ANDERE PROBLEMEN...

Er zijn evenwel nog andere problemen die zich in een akkoot daglicht gaan stellen: zelfs al moest de kontingentering minder streng zijn loopt men thans de kans dat de vissers uit de zuidpoolgebieden zouden overschakelen op de potvisjacht, voor dewelke tot op heden nog geen kontingentering werd vastgelegd.

Het is dan ook duidelijk dat de walvisbedrijvende staten enkel de reserves kunnen beschermen door een gemeenschappelijke inspanning, gesteund op een kollektief begrip, om de kontingentering tot een minimum te herleiden. Aldus zal een dier, dat thans met volledige uitroeijing bedreigd wordt, en die doorheen de jaren een zo voorname rol heeft gespeeld in de geschiedenis, kunnen instand gehouden worden. — B

Het einde van een ongelijke strijd tussen het dier en de mens. Bij middel van samengeperste lucht wordt het gedode dier drijvend gehouden, terwijl een vlag, ter erkenning in het lichaam geplant wordt. Ondertussen is de walvisvaarder reeds op nieuw buit aan het uitzien. — (b)

(foto Ross Cockerill)

FRANSE VISHANDELAARS EENPARIG :

Geen handelsproblemen, slechts een produktieprobleem

Tijdens de B.I.P.-dagen te Lorient, is zowat mogelijkheid geweest voor kontakten tussen alle groepen die iets gemeens hebben met de visserij. In dit kader werd ook een studiedag gepland voor de winkeliers, initiatief dat op een enorme belangstelling mag terugzien.

Als eerste spreker was er dhr Marcilly, voorzitter van de Federatie der vishandelaars, die het thema «bevroren vis» aansneed.

Heel dikwijls, aldus spreker, werd de vraag «voor of tegen» aan de Federatie voorgelegd. Persoonlijk is hij de mening toegegaan dat het antwoord nagenoeg bij allen positief is en dat bevroren vis het komplement is van de verse. Anderzijds, indien men goede en ruime vangsten wenst, moeten de schepen steeds verder gaan. En juist met het oog hierop moeten de schepen uitgerust zijn met een frigo-tunnel, die de eerste vangsten invriest en slechts de trekken van de laatste dagen als vers houdt. De verkoop van bevroren vis brengt echter zekere moeilijkheden met zich, voornamelijk dan op technisch gebied. Een vishandelaar moet elke afwijking vermijden in de schakel van het koel houden. Indien hij bijvoorbeeld beschikt over een diepvriesinstelling — 18°, dan zal hij zich ook een wagen moeten aanschaffen, die tijdens de lange afstanden, de koopwaar in dezelfde temperatuur kan houden. Het komt

er dus op neer dat een handelaar die zich grote inspanningen wil getroosten om een opgedreven diepvriesinstelling te bezitten, zich ook voor andere hoge kosten gesteld ziet.

Het is een zaak die niet van belang ontbloomt is en die aan het ministerie van Financies zal voorgelegd worden. Stappen hieromtrent werden inmiddels reeds gedaan.

Verder handelde dhr Marcilly ook over het dekreet dat het beroep moet beschermen en had hij het ook over de propagandamiddelen en de beroepsvorming. Met volgende woorden besloot hij zijn uitzetting: Ik hoop nieuwe gedachten naar voor gebracht te hebben waaruit eensdaags een lichtpunt zal komen. Indien deze discussies degelijk en uitvoerbaar zijn, zullen we kunnen getuige zijn van een nieuwe wending in de kommercialisatie.

DE « F.E.O. » EN DE VISSERIJNIJVERHEID

Tijdens de tiendaagse te Lorient was eveneens tijd en belangstelling voor de nevenprodukten. Hier was het de beurt aan dhr Jaubert, techniek bij de «Fishmeal Exporters Organization» die in korte woorden een overzicht gaf over het gebruik van vismeel in de voornaamste landen. De wereldproduktie bereikte in 1963 2.800.000 ton, met hierbij de voornaamste landen:

Landen	Produktie	Uitvoer	Nationaal verbruik
Peru	1.159.200	1.169.700(1)	38.700(1)
Zuid-Afrika	238.000	198.800	26.400
Noorwegen	132.100	104.000	28.100
Chili	90.400	86.800	13.000
IJsland	87.190	99.000	4.100
Angola	31.400	30.000	600
Marokko	21.000	19.000	2.000

(1) Het verschil in cijfers duidt op de jaarlijkse stockage.

Twee andere landen, alhoewel niet aangesloten bij de F.E.O., zijn toch in verbinding met de associatie en verstreken elkaar inlichtingen. Het F.E.O. centraliseert alle informaties inzake techniek, statistieken en economische aspecten en ventileert die dan op zijn beurt aan de ledenstaten voor hun persoonlijk gebruik.

Op die manier werd het F.E.O. met een belangrijke opdracht belast, namelijk het navorsen van de biologische waarde van proteïne en de studie van een land — Griekenland — om de akteuele staat te kennen van haar produktie van samengestelde voedingswaren en het toekomstig verloop hieraan.

Het dient aangestipt dat het F.E.O. geen handelssektor heeft en zich nooit belast met de verkoop van vismeel. Ook zal ze er zich van onthouden dit of dat merk of titel aan te prijzen en heeft ze slechts oog voor vismeel in het algemeen zonder onderscheid.

Hedendaags wordt vismeel slechts gebezigd in voeder voor dieren: koeien, zwijnen en voornamelijk pluimvee. Het F.E.O., in samenwerking met het F.A.O. te Ro-

me en de Internationale Associatie van de vismeelvoortbrengers streeft er naar een studie om dit vismeel te promoveren tot aanwending in het menselijk voedsel, voornamelijk dan in die landen waar hongersnood heerst.

Spreker betreunde het feit dat vismeel onder de benaming «neven-produkt van de visserij-industrie» valt, term die in de geest van het publiek de idee oproept van minderwaardigheid, wat het in feite niet is.

Vismeeel wordt weinig aangewend in Frankrijk. Dit wordt eerst goed duidelijk bij vergelijking van de produktie met Peru: 80.000 ton tegen 1.159.000 ton.

Nochtans is de fabrikatie van vismeel niet zonder belang, want ze verzekert de vissers, in geval van grote vangsten, toch een zekere afname. In plaats van die vis die op de markt geen afnemer zal vinden, terug in zee te werpen, zou het voor hen van groter nut zijn zich hiermee te wenden naar de vismeelnijverheden.

Tot daar dhr M. Jaubert van het F.E.O. — F